

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 849/2015-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza o sťažnosti Slovenskej republiky – Ministerstva financií Slovenskej republiky, Štefanovičova 5, Bratislava, právne zastúpenej [REDACTED], zamestnancom Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 3/2011 zo 14. októbra 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 331/2009 z 26. januára 2010, takto

r o z h o d o l :

Základné právo Slovenskej republiky – Ministerstva financií Slovenskej republiky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 3/2011 zo 14. októbra 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 331/2009 z 26. januára 2010 p o r u š e n é n e b o l o .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 849/2015-13 zo 17. decembra 2015 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť Slovenskej republiky – Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „sťažovateľka“) v časti, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 MCdo 3/2011 zo 14. októbra 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 331/2009 z 26. januára 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“). Vo zvyšnej časti sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol a odložil vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 36 C 95/2008 z 27. mája 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 331/2009 z 26. januára 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je pred všeobecnými súdmi účastníčkou konania na strane žalovaného v spore o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. Nárok na náhradu škody žalobca odvíja od skutočnosti, že prv vydané rozhodnutie colného úradu, ktorým bolo žalobcovi zrušené povolenie na spracovanie denaturovaného liehu na území Slovenskej republiky, bolo v ďalšom konaní zrušené, čím pôvodné povolenie na spracovanie denaturovaného liehu na území Slovenskej republiky opäť nadobudlo platnosť. Výsledkom uvedeného bolo, že žalobca nemohol po istú dobu vykonávať spracovateľské operácie denaturovaného liehu na území Slovenskej republiky, v dôsledku čoho mu vznikla škoda.

Sťažovateľka bola okresným súdom zviazaná na náhradu škody. V odvolacom konaní bol prvostupňový rozsudok vo veci samej zmenený (sťažovateľka bola zviazaná na náhradu škody v zmenenom rozsahu) a vo zvyšku bola žaloba zamietnutá.

Následne sa sťažovateľka obrátila na generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania. Na základe podnetu bolo mimoriadne dovolanie generálnym prokurátorom podané.

Podané mimoriadne dovolanie bolo najvyšším súdom odmietnuté ako procesne neprípustné, pretože sťažovateľka vo veci nevyužila dostupný mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie).

Sťažovateľka všeobecným súdom vytýka, že *„[a]rbitrážnosť v rozhodovaní sa stala súčasťou konania ako pred prvostupňovým a odvolacím súdom, tak pri rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR.*

V rámci prvostupňového konania sme poukazovali na nezrovnalosti a neopodstatnenosť nároku pri uplatnení škody ohľadom úhrady zmluvných pokút z dôvodu nedodania spracovaného výrobku zmluvným partnerom.

V konaní bola preukázaná skutočnosť, že aj keď v rozhodnom období žalobkyňa nemala povolené spracovania na území SR, mohla spracovateľské operácie vykonávať v Rakúsku, kde mala už od roku 2006 vydané povolenie. Toto povolenie bolo vydané na rozsah spracovania 30 000 ton, na základe čoho mohla žalobkyňa spracovať potrebnú časť zmesi a dodržať zmluvné podmienky vyplývajúce z uzavretých zmlúv. Súd neakceptoval a neprihliadol na našu argumentáciu, že nedodržanie zmluvných záväzkov žalobkyne nemohlo byť v príčinnej súvislosti s nemožnosťou vykonávať spracovateľské operácie na území SR.

Taktiež sa súd logickým a zrozumiteľným spôsobom nedokázal vysporiadať s našimi námietkami ohľadom uplatnenia škody z titulu zvýšených nákladov za dopravu a spracovanie. Poukazovali sme na zmatečnosť výpočtov, nezrozumiteľnosť rozdielových nákladov a na skutočnosť, že žalobkyňa uvedené náklady preukazovala iba faktúrami. Žalobkyňa doložila ďalšie výpočty, ktoré nám boli odovzdané pred pojednávacou miestnosťou v deň pojednávania 27.05.2009, na ktorom sme boli zviazaní na úhradu škody

v celom rozsahu bez toho, aby nám umožnil bližšie sa oboznámiť s predloženými dôkazmi. Z dodatočného preskúmania týchto dôkazov bolo zistené, že boli zmätočné, nepreukazujúce vznik škody, napriek tomu nás súd k tejto škode zaviazal. Rozhodujúcou a pre konanie podstatnou skutočnosťou bolo vysporiadať sa s našimi námietkami ohľadom nejasnosti vo výpočtoch a preukazovaní škody, ako aj vysporiadanie sa s otázkou prečo žalobkyňa nevykonala spracovateľské operácie potrebné pre splnenie svojich záväzkov na území Rakúska, čím by predišla škode. K tejto otázke žalobkyňa iba uviedla, že to nebolo možné, čo bolo pre súd postačujúce. Prvostupňový súd sa nevysporiadal s rozhodujúcimi a pre konanie podstatnými námietkami, čo spôsobil arbitrárnosť rozhodnutia a porušenie nášho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

V rámci podaného odvolania sme poukázali na závažné pochybenia pri hodnotení dôkazov a právnom hodnotení skutkového stavu prvostupňovým súdom. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí v celom rozsahu stotožnil s právnymi závermi prvostupňového súdu (okrem škody priznanej titulom prepadnutia dovoznej licencie AGRIM). Ohľadom našej argumentácie v odvolaní, že výška škody zo strany žalobkyne nie je preukázaná len doložením samotných faktúr uviedol, že takúto argumentáciu sme v rámci prvostupňového konania nepoužili, a preto uvedená námietka až v odvolacom konaní nemôže byť úspešná.

Vzhľadom na takéto právne závery je možné konštatovať, že odvolací súd dostatočným spôsobom neobsiahol a nevyhodnotil našu argumentáciu, keďže na fakt, že samotná faktúra nepreukazuje výšku škody sme písomne poukázali vo vyjadrení zo dňa 04.05.2009 adresované prvostupňovému súdu. Takéto závažné pochybenia spôsobili arbitrárnosť aj v rozhodovaní odvolacieho súdu.

Na základe týchto pochybení súdov sme využili zákonom prípustnú možnosť a obrátili sme sa podnetom na generálneho prokurátora. Dovolanie nebolo z našej strany podané, nakoľko nám zákon využitie takéhoto opravného prostriedku neumožňoval.“.

S argumentáciou najvyššieho súdu týkajúcou sa procesnej neprípustnosti mimoriadneho dovolania sa sťažovateľka nestotožňuje a považuje ju za protizákonnú, keďže „[v] tomto prípade by dovolaním nebolo napadnuté zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu a neexistoval ani ďalší dôvod, na základe ktorého by bolo možné zákonným spôsobom využiť inštitút dovolania a týmto spôsobom sa obrátiť na Najvyšší súd

SR. ... V tomto prípade sa nejednalo o to, či žalovaná svojim osobným názorom vyhodnocovala právny význam toho, či podať alebo nepodať dovolanie, ale o to, že jej právne predpisy SR možnosť podať dovolanie neumožňovali. Skutočnosť, či by prípadné podanie dovolania bolo pre vec významné, nebolo o osobnom názore žalovanej ako účastníka konania.“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo Slovenskej republiky - Ministerstva financií Slovenskej republiky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 3/2011 zo dňa 14.10.2015 porušené bolo.

3. Rozhodnutia Okresného súdu Tmavá č. k. 36C/95/2008 - 348 zo dňa 27.05.2009, Krajského súdu vTmave č. k. 10Co/331/2009 - 397 zo dňa 26.01.2010 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 3/2011 zo dňa 14.10.2015 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

Krajský súd na výzvu ústavného súdu podľa § 29 ods. 3 zákona o ústavnom súde predložil 12. februára 2016 vyjadrenie k sťažnosti (ďalej len „vyjadrenie krajského súdu“), v ktorom stručne zhrnul priebeh konania a dôvody svojho rozhodnutia, ku ktorým sa nepovažoval za potrebné bližšie vyjadriť. S prerokovaním veci bez nariadenia ústneho pojednávania súhlasil.

Najvyšší súd na výzvu ústavného súdu podľa § 29 ods. 3 zákona o ústavnom súde predložil 24. februára 2016 vyjadrenie k sťažnosti (ďalej len „vyjadrenie najvyššieho súdu“), v ktorom tak isto iba zosumarizoval dôvody svojho rozhodnutia. Vo vyjadrení poukázal najmä na to, že sťažovateľka vo veci sama nevyužila možnosť podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania), a poukázal aj na posun v judikatúre týkajúcej sa mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom (zjednocujúce stanovisko ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 3/2015 z 18. marca 2015 a stanovisko

občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 20. októbra 2015). S prerokovaním veci bez nariadenia ústneho pojednávania súhlasil.

Vo vyjadrení, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 4. apríla 2016 (ďalej len „vyjadrenie sťažovateľky“), sťažovateľka k vyjadreniu krajského súdu uviedla, že žiadnym spôsobom nereaguje na podstatu veci. Vyjadrenie najvyššieho súdu považovala z právneho aj logického hľadiska za neakceptovateľné. Ústavnému súdu dala do pozornosti skutočnosť, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania podala generálnemu prokurátorovi viac ako štyri roky pred prijatím stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 20. októbra 2015. Sťažovateľka poukázala aj na „*d'alšiu absurdnosť*“, keď v inom prípade bola zaviazaná na náhradu škody aj napriek tomu, že využila možnosť podania dovolania (a podané dovolanie bolo odmietnuté ako neprípustné). Sťažovateľka trvala na prerokovaní veci na ústnom pojednávaní.

V podaní doručenom ústavnému súdu 27. mája 2015 sťažovateľka uviedla, že netrvá na ústnom prerokovaní veci.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani

právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj pri rozhodovaní v danej veci.

Sťažovateľka tvrdí, že v sťažnosti označené právo bolo porušené tým, že krajský súd sa ústavne konformným spôsobom nevysporiadal s jej námietkami uvedenými v odvolaní a najvyšší súd arbitrárne posúdil prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku

podané generálnym prokurátorom, keď podané mimoriadne dovolanie vyhodnotil ako procesne neprípustné z dôvodu, že sťažovateľka sama nehájila svoje práva a nepodala vo veci dovolanie. Sťažovateľka na viacerých miestach sťažnosti zdôrazňuje, že zákon jej podanie dovolania neumožňoval.

Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) účinného ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia krajského súdu dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie bolo možné podať v lehote do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 240 OSP).

Ústavný súd z obsahu spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu bol prvostupňový rozsudok vo veci samej zmenený (sťažovateľka bola zaviazaná na náhradu škody v zmenenom rozsahu) a vo zvyšku bola žaloba zamietnutá.

Z uvedeného vyplýva, že zákon vo veci pripúšťal podať dovolanie. Nemožno prisvedčiť sťažovateľke, že zákon jej podanie dovolania neumožňoval. Ústavný súd sa preto na tomto mieste prikláňa k záveru najvyššieho súdu, podľa ktorého sťažovateľka sama nevyužila procesnú možnosť hájiť svoje práva, ktorú jej zákon ponúkal v § 238 ods. 1 OSP.

Na druhej strane je nutné konštatovať, že ustanovenia § 243e OSP a nasl. (úprava mimoriadneho dovolania) ponúkali sťažovateľke taktiež možnosť obrátiť sa s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania na generálneho prokurátora. Uvedenú možnosť sťažovateľka aj využila. Mimoriadne dovolanie mohol generálny prokurátor vo veci podať v lehote jedného roka od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia (§ 243g OSP).

Z uvedeného vyplýva, že podanie mimoriadneho opravného prostriedku sa v dôsledku konania sťažovateľky stalo závislým výlučne od zistenia generálneho prokurátora, že v danej veci bol porušený zákon (§ 243e OSP). Vzhľadom na sťažovateľkou opakovane tvrdené presvedčenie, že v jej veci si bola od počiatku konania vedomá porušenia jej základného práva, je len ťažko uveriteľná (resp. neuveriteľná) skutočnosť, že

sťažovateľka mala sama v rukách „kartu“, ktorou mohla zvrátiť pre ňu nepriaznivé rozhodnutie v merite veci (prípustné dovolanie), a nepoužila ju (dovolanie nepodala), ale vyčkala, kým jej uplynie procesná lehota na podanie dovolania a po jej uplynutí (resp. ešte pred jej uplynutím; ústavný súd považoval pre rozhodnutie veci za nevýznamné ustaľovať túto právnu skutočnosť, pretože obe verzie vedú k rovnakému výsledku – nepodaniu dovolania, pozn.) podala podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi, o ktorom nemohla vedieť, či sa s ním generálny prokurátor čo i len sčasti stotožní (a naozaj podá mimoriadne dovolanie).

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka je na jednej strane neobľomne presvedčená o porušení svojho základného práva a na druhej strane procesne postupovala vo veci tak, že vedome a výrazne oslabila svoje vyhliadky na úspech v spore.

Uvedenú skutočnosť zohľadňuje aj posun v judikatúre, ktorý bol sťažovateľke prízvukovaný v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu, a ústavný súd musí aj na tomto mieste dať za pravdu najvyššiemu súdu.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zdôrazňuje (a tiež to podkladá judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva), že účastník konania je povinný vyčerpať všetky dostupné opravné prostriedky až po najvyššiu úroveň do takej miery, do akej je možné predpokladať, že ten-ktorý opravný prostriedok, ktorý má účastník oprávnenie podať, je (aspoň) potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. V závere napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zhodnotil, že v posudzovanom prípade prebehlo štandardné dvojstupňové konanie, v ktorom mala sťažovateľka možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia. Sťažovateľka však nepodala dovolanie proti zmeňujúcemu rozhodnutiu krajského súdu (čo jej zákon umožňoval), pričom podanie dovolania bolo spôsobilé podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Teda vzhľadom na pasivitu sťažovateľky v konaní najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu správne rozhodol, keď procesne nepripustil dodatočnú aktivitu generálneho prokurátora, ku ktorej došlo podaním mimoriadneho dovolania podnecovanej žalovanou. V posudzovanom prípade totiž šlo rýdzo o posúdenie procesnej otázky.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora za neprípustné, a vysporiadal sa so skutkovou i právnou problematikou posudzovanej veci, a preto ju ústavný súd považuje i z hľadiska ústavných aspektov za dostačujúcu a ústavne relevantnú.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu porušené nebolo.

Čo sa týka napadnutého rozhodnutia krajského súdu a tvrdenej arbitrárnosti jeho rozhodnutia z dôvodu, že sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu, ústavný súd odkazuje na už spomínané zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov a na svoju konštantnú judikatúru uvedenú vo východiskách tohto rozhodnutia, podľa ktorej ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

Napadnutým rozhodnutím krajského súdu došlo k zmene rozhodnutia prvostupňového súdu vo veci samej. Zmenu rozhodnutia odôvodnil krajský súd pretrhnutím príčinnej súvislosti pri spôsobení škody v časti uplatneného nároku. Vo zvyšku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu a so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu sa v celom rozsahu stotožnil.

K argumentácii sťažovateľky, ktorou namietala, že výška škody nie je preukázaná len doložením samotných faktúr, krajský súd uviedol, že táto argumentácia nebola v prvostupňovom konaní použitá, a preto jej uplatnenie nemôže byť v odvolacom konaní úspešné. Predmetná argumentácia je vytykaná všeobecným súdom aj v sťažnosti.

Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia a vysporiadal sa so skutkovou i právnou problematikou posudzovanej veci, čo je z hľadiska ústavných aspektov dostačujúce a ústavne relevantné.

K námietke sťažovateľky, podľa ktorej krajský súd nesprávne posúdil tú argumentáciu sťažovateľky, podľa ktorej výška škody nie je preukázaná len doložením samotných faktúr, ústavný súd dodáva, že tento záver (a tak isto aj ostatné vytykané závery) krajského súdu mohla sťažovateľka napadnúť dovolaním, čo však, vyplývajúc z argumentácie v sťažnosti v domnení, že jej to zákon neumožňuje, vedome neurobila. Avšak prípustné dovolanie bolo pri zmeňujúcom rozhodnutí krajského súdu v posudzovanom prípade spôsobilé zabezpečiť nápravu sťažovateľkou vytykanej vady konania. Za takejto situácie ústavný súd nemá dôvod zasahovať do napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Ústavný súd vzhľadom na už uvedenú požiadavku, ktorou sa jeho činnosť obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti interpretačných a aplikačných účinkov rozhodnutí všeobecných súdov s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, a vzhľadom na to, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu dospel k záveru o nesplnení povinnosti vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy (čo by za iných okolností samo osebe mohlo zakladať dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), musí konštatovať, že právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu porušené nebolo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2016